

**על קבר בתי אהובת נפשי, חכמת לב ואילת אהבים
מרת ראזאליע ראזענבערג תנצב"ה**

יְבֵשׁ מְקוֹר עֵינַי וְלִבִּי נִמָּס,
נִחַר גְּרוֹנִי, אוֹי, בְּקִרְאֵי חֲמָס.

הִנֵּה בְּאַנְחָתִי כָכָר יִגְעָתִי,
לִבִּי כָאֵב אָנוּשׁ בְּחֻבוֹ כְּמָס.

חֲרָף שְׂאוֹל צִידוֹ, עֲצָמָיו גָּרַם,
בְּלַע שְׁשׁוֹן לִבִּי וְחָשׁ כִּתְחָמָס.

מְנוֹת בְּחִלּוֹנַי בְּזַעַם אָפוּ,
בָּא כְּאָרִי, עֵבֶר וְטָרְף רָמָס.

מֵעַת עֲזַבְתָּנִי אֶהוּבַת נַפְשִׁי
אֶקוּט בְּאוֹר, נִבְזָה בְּעֵינַי נִמָּאָס.

(אברהם בער גוטלובר, כל שירי מהללאל)

“אָקוּט בְּאוֹר, נִבְזָה בְּעֵינַי נִמָּאָס”: ע”פ הפסוק בתהילים (צה, י): “אֲרֻבְעִים שָׁנָה אֶקוּט בְּדוֹר”, כאן מכריז גוטלובר מלחמה באור ומתקוטט עם כל סמל לאופטימיות, והאור עבורו הוא בבחינת “נִבְזָה בְּעֵינַי נִמָּאָס” (ע”פ תהילים טו, ד).

**ואלה הם הדברים המעטים אשר כתבתי
לחרות על מצבת קברה בקאמעניץ פאדלאסקי
(שמה חיה רוזא ברה"ח)**

חכי לי בתי עד באי אליך!
ירחק יום זה, או קרוב הנהו.
הנה בא אבואה בזרועתיך.
רגזי ויגוני אשי, אשכחהו,
וכך עד אגיל וכאור פניך.
זה היום יום מות נקראהו –
אכן יש חיים לנפש אחריהו!

(אברהם בער גוטלובר, כל שירי מהלאל)

האב על מצבת בתו האהובה

כמו חבצלת הנקטפה מרוח סערות
כן נקטפת בתי וטורפת בדמי זמין
חללה לפעתך אהה! יבשו שלתיך
נוחלה אבדה תקנתי, הובלה לקברות.
אוי! כי עפו שמחתי ביום עברות
לא אשקוטה עדי ארד אחריך!.....

(דוד לעוונטל, אילת השחר)